

Roman Berger
o Jurajovi Hatríkovi
(text do knihy Hlas pamäti (2003), s. 201)

Keď Ho dlhšie nestretnem, tak mi chýba. Prečo? Azda preto, že stretnutia s Ním – platí to aj pre Katku – nie sú nikdy formálne, „bon-tónové“. Obsahujú vždy podstatný existenciálny rozmer – akúsi permanentnú dramatickosť, ktorú môj priateľ v sebe nosí. Témou nebolo nikdy „počasie“ či „ceny na trhu“, ale vždy čosi, čím som žil aj ja, t.zn. čo znepokojovalo aj mňa. Preto podstatný aspekt nášho v istom zmysle taktiež dramatického vzťahu by som označil termínom "rezonancia". Vzájomnú rezonanciu umocňovala zrejme dramatická rezonancia s dobou, v akej sme sa stretli. Bola to doba, v ktorej sme sa vzápätí ocitli „na ulici“ a tu sme stretávali známych, ktorí zrazu „nepoznali“, či „priateľov“, ktorí prechádzali na druhú stranu, aby sa nemuseli zastaviť. Juraj neskôr z tej ulice vstúpil do HISu a tam sme Ho – postihnutí podobným osudom – tu a tam navštevovali. Kým istý súdruh viceminister vraj kultúry neurobil „poriadok“: „Nech sú radi, že nevisia!“. Chvála Bohu neviem ako vistenie, ale viem, že spoločné „nevisenie“ zblízuje natrvalo.

To „spoločné nevisenie“ pravda súvisí s čímisi, čo určuje nielen náš vzťah k životu, ale aj k umeniu a kultúre. Myslím na zodpovednosť. Myslím na zodpovednosť voči duchovnej tradícii, zašifrovanej vo veľkom umení. Imponuje mi to, s akým nasadením Juraj Hatrík vzdoruje dnešnému „brain-washingu“ založenému na ideológii hlásajúcej „koniec veľkých diskurzov“. Ako skladateľovi je mi blízke to, že sa Jeho tvorba nestala ani produkciou vypočítanou na „úspech“ – Juraj vie, že dnešný „úspech“ znamená „úspech na trhu“ a nie vo sfére Ducha – ani nezáväznou „hrou sklenených perál“. Jeho závideniahodná kompozičná suverenita nie je výrazom Kunderovej „neuveriteľnej ľahkosti bytia“.

Naopak – je iba jedným z plodov Jeho celoživotnej autentickej angažovanosti vo sfére kultúry. S Jurajom zdieľame presvedčenie, že fundamentom duchovnej kultúry je výchova. Rozdiel je „iba“ v tom, že On to presvedčenie premenil na prax a zo skúsenosti dospel k originálnej reflexii, kým ja som sa už do tej praxe nevrátil. Výsledkom je tu mnohoaspektové komplexné Dielo, ktoré u nás nemá obdobu a ktoré vo mne vyvoláva úctu.